

Kærlighed og Trostab.

Paa Bergen udi Norge, der er jeg barnefødt og min Fader var en fattig Linnedvæver; han mig der opfødt, lod udi Fattigdommen staa, til jeg fyldte mit fjortende Aar.

Med en Købmand her i Byen, som min Fader var bekendt, med hans Søn jeg til Søs monne fare, vi drog til Ostindien og derfra hjem igen, den Rejse gik lykkelig og vel.

Da den Rejse nu var endt, og min Herre blev bekendt, at hans Søn altid godt om mig talte, straks han mig da til sig tog og i Styrmandskunsten lod mig oplære paa Styrmandsmaner.

Da jeg nu Eksamen fik, et Aars Tid vi hjemme gik, for Hjenden vi ej kunde sejle; samme Tid jeg indlod mig i Kærlighed stor med min Herre hans Datter saa god.

Da den Kærlighed blev stor, efter Løfte, som blev gjort, at den sig ikke længer kunde dølgge, hendes Fader ofte saae hende lønligt til mig gaa, blev han ivrig og vred i sit Siind.

Han mig da overlod til en russisk Søjmajor, som min Herre hans Svoger monne være; han mig tage skal til sig og til Styrmand bruge mig, saa jeg Norge aldrig mere skulde se.

Saa gif vi til Rina hen, ja og atter hjem igen, men se, hvad der paa Bejen os mødte, thi en Tyrk til os kom, han beviste sig saa grum, han os fanged og tog os med sig hjem.

Vi gif med ham til Tyrkiet, vi var dermed ikke fri, men i Fangensklabsforbund vi mon gange i to samfulde Aar, indtil vi dersfra slap paa en Sluppe, som drev os i Land.

Vi kom i en Slup ombord, uden Sejl og uden Ror, men hvor Binden os hen vil føre, udi Dage elleve, indtil vi fik Land at se, hvor vi naaede den hollandste Grund.

Da vi kom til Hollands Land, kom til os en Hollandsmand, spurgte os, fra hvad Land vi var kommen; vi ham straks besvarede; vi ere rømmede af det tyrkiske Fangensklabsbaand.

Han tog os med sig hjem og plejede vennelig, vores Hunger han os mon forlindre, vi og dermed Hvile fik, vi 6 Maud i Live gif, af 300, som ud af Norge gif.

Noget mig paa Hjertet laa, idet som jeg stander paa, hvor jeg Brev til min Kæreste vil skrive; jeg hende deri vide lod, at jeg egentlig i Holland den Tid monne gaa.

Da hun Brevet fik at se, næsten hun besvime, men til Bennen hun sig mon begive, hun ved Bennen lod mig se, hvad som hjemme nu var sket, siden jeg drog fra Norges Land ud.

Jeg forsandt skal sige dig, at min Fader ligger Dig, og min Broder i Spæn er begravet, jeg vil bede dig, min Ven, rejs fra Holland til mig hen, vi vil ægte hverandre, vi To.